

Domremy-la-Pucelle, 30. maj 1426

Dragi dnevnik!

Živim v vasici Domremy-la-Pucelle. Zaradi vojne, ki preži na nas, je naša vas pod zaščito barskega vojvode. Včasih se mi zdi, kot da stražarjev sploh ni, včasih jih pa mrgoli naokoli cel kup. Doma imamo 20 hektarjev kmetije in oče je pobiralec davkov ter skrbi za varnost vasi. Pogosto ga ni doma, ker se podi po vasi. Obkroženi smo z Burgundskim ozemljem, a moj oče je še vedno fevdalni pripadnik francoskemu kralju. Upam samo, da se mu ne bo kaj zgodilo.

Po odhodu na očetov vrt, pri trinajstih letih, so se mi prikazale podobe sv. Mihaela, svete Katarine in svete Margarete. Bila sem vsa vznemirjena od veselja, kar so mi povedale, saj so mi dejale, da naj izženem Angleže iz francoskega ozemlja in poskrbim za kronanje kralja Karla VII. v Reimsu.

Od tega je minilo leto, še vedno vsakdan premlevam njihove besede, v ušesih in glavi mi odzvanjajo njihovi nežni angelski glasovi. Sprva sem jih ignorirala, a zdaj vem, da se Božji volji ne morem upreti. Želim si, da mi to moje poslanstvo uspe. Skovala sem načrt, tak, ki se bo dobro iztekel, v katerega verjamem. Uspelo mi bo!

V bližnji prihodnosti bom odšla v mesto h kralju Karlu VII. in ga prosila za mesto v vojski. Oh, ko bi me le sprejel, a tudi če me ne bo, bom vztrajala, dokler mi ne bo prisluhnil in verjel, da zmorem, da sem lahko del vojske, četudi so tam sami moški. Da, to bom storila. Pomagala bom osvoboditi Francijo pred Angleži in omogočila kronanje kralja.

Zato se bom pridno učila, delala in se trudila na vse pretege. Mora mi uspeli.

Zdaj se pa moram posloviti, saj me čakajo opravila, ki jih moram postoriti. Drži pesti zame.

Orleanska

Orleans, januar 1430

Dragi moj zaupnik,

moja pot do mesta poveljnice je bila težka. Z veliko truda sem kralja Karla VII. prepričala, da me spusti v svojo vojsko. Zaradi kraljeve bojazni sem morala pred komisijo dokazati svojo pravovernost in vrline ponižnosti, poštenosti in preprostosti. Ko sem uspešno opravila preizkus, so me postavili na čelo vojske, kjer sem bila podvržena nenehnemu dokazovanju.

Sem ti že povedla, da sem do preizkusa prišla v moški preobleki? Ko so me postavili na čelo vojske in sem si pridobila zaupanje kralja, je bila moja prva bitka ta, da obranim mesto Orleans ter iz njega izženem sovražnike Angleže. To mi je tudi uspelo, saj so z letom 1429 vojaki začeli iz Francije izganjati Angleže. Občutek, da so sovražniki začeli zapuščati domovino, je nekaj neverjetnega. Ponos je tisti, ki se je naselil vame. Tako mlada sem še in tako velika dejanja za menoj. Osvobodila sem mesto! Jaz, Devica Orleanska, ženska z jekleno voljo, pogumom in neustrašnostjo. Vem, da bom še zelo uspešna poveljnica. Zagotovo me čaka dobra vojaška kariera. Ob tej misli mi vedno zaigra srce kot dokaz tega, da so meje zgolj v glavi.

Sedaj pa kralj z Angleži sprejema premirje. Angleži še vedno zajemajo pol države on pa prednosti, ki jo imamo, ne bo izkoristil. Do smrti se bom bojevala, četudi ne bom imela podpore kralja.

Neustrašen vojaški pozdrav

Devica Orleanska

Rouen, 29. 5. 1431

Dragi dnevnik!

Ne zdržim več! Pokonci me drži le misel na Boga in Francijo. Že pet mesecev gnijem med temi vlažnimi zidovi. Potek sojenja je bil okruten. Obsodbe so bile lažnive. Na meni niso našli druge krivde, pa so me obtožili za čarovnico. Lažne priče so govorile, da so me videle z mandragoro. Vse sem zanikala.

Vsakodnevno me mučijo, da bi priznala neresnico. Dobro vedo, da me morajo stražiti ženske, meni pa so pred vrata postavili najbolj okrutne moške stražarje. Najprej so me mučili le s kričanjem in rahlimi udarci, a ko so ugotovili, da sem zelo trdoživa, so me začeli stradati in mi niso pustili spati. Bledlo se mi je pred očmi, ko so me razgalili in na meni iskali znake čarovništva. Prisilili so me k podpisu, da se ne bom več vrnila v vojaške vode ali nosila moških oblačil, potem pa so mi ponoči vzeli ženska oblačila in mi podtaknili moška. Tako mrzlo je bilo v celici, da bi, če si jih ne bi oblekla, zmrznila. Je to vredno življenja? To je bil zadnji povod za smrtno obsodbo.

Slišim, kako zunaj žagajo drva in postavljajo grmado. Moj čas je prišel. Moje poslanstvo na zemlji sem opravila. Samo še enkrat, zadnjič se spomnim mirnega življenja v naši vasici, mnogih bojov in ran, sprevod kralja Karla v Orleans in vrata, ki so se zaprla, preden bi prijezdila v zatočišče mesta.

A zdaj sem tu. Kmalu me bodo odpeljali pred množico in me zvezali k tramu. Še enkrat bi rada uzrla križ in podobo Kristusa, preden umrem.

Zaupam, da se bo Francija po moji smrti rešila Angležev.

V upanju na boljši jutri bom počasi zaprla oči.

Devica Orleanska